

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2019 č. j. OAM-44/ZA-ZA12-HA13-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nepřipustná označena žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalobce o udělení mezinárodní ochrany a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu mu byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, neboť znění odůvodnění je zmatečné a nevyplývá z něho, ke kterému vyjádření žalobce správní orgán přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval. V odůvodnění splývají skutečnosti z jeho vyjádření v jedno, a správní orgán tak směšuje a jasně nevysvětluje, na základě jakých informací o nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodl. Žalovaný pouze ukazuje na výsledky pohovoru žalobce.
3. Žalobce dále obecně vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav, žalovaný si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, přijaté rozhodnutí není přesvědčivé, žalovaný se nezabýval žádostí žalobce o udělení azylu svědomitě a odpovědně. Tímto nesprávným postupem pak dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávným právním závěrům. Správní orgán tak porušil zákonná ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (dále jen „**správní řád**“), a svým rozhodnutím zkrátil žalobce na právech. Žalovaný rozhodoval v rozporu s ustanoveními § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, byl povinen zkoumat, zda žalobce neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení. Správní úřad aplikoval shora uvedené ustanovení pro zamítnutí žádosti zcela nezákonně, a konal tak dle své libovůle, což ovšem jednoznačně odporuje základním zásadám správního řízení, respektive bazálním podmínkám materiálního právního státu tak, jak byly opakovaně judikovány Nejvyšším správním soudem i soudy krajskými (stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu publikované pod č. j. SJS 906/2006, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 75/2006-52 ze dne 28. 2. 2007). Žalovaný se měl zabývat i otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Žalobce má za to, že jeho osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsal během řízení o udělení azylu, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalobce má za to, že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o udělení azylu v České republice (dále jen „**ČR**“) jsou dostačující pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Posuzování doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu u ryze procesních rozhodnutí odporuje zákonu (zákon tuto povinnost správnímu orgánu neukládá), ale i směrnici Rady 2005/85/ES o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (procedurální směrnice). Koncept nepřipustných žádostí byl vtělen do § 10a zákona o azylu. Procedurální směrnice v čl. 3 odst. 3 zavazuje členské státy, které disponují tzv. jednotným řízením, aby směrnici použily během celého řízení. ČR jednotné řízení používala, proto bylo nezbytné tuto směrnici použít v řízení o mezinárodní ochraně, tj. jak při posuzování azylu, tak při posuzování doplňkové ochrany. Tato otázka není judikaturou jednotně a bezrozporně řešena, žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

upozornil na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Azs 29/2010-63, v němž byl zaujat opačný právní názor. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak udělení doplňkové ochrany.

4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. V průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 10. 2018 označil žalobce za důvod podání žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR a jako další důvod uvedl, že se do vlasti vrátit nechce, protože tam nemá žádné zázemí. Správní orgán ve svém rozhodnutí konstatoval na základě těchto tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nebyly naplněny a mezinárodní ochranu neudělil. Vydané meritorní správní rozhodnutí obstálo i v následném soudním přezkumu. Při opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl za důvod podání žádosti, že ve Vietnamu nemá žádné bydlení ani zaměstnání. Potvrdil, že uvedené skutečnosti sdělil správnímu orgánu i v rámci předchozího správního řízení. Jiné důvody pro podání své druhé žádosti žalobce neuvedl a správní orgán musí konstatovat, že jsou uváděny naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu vrátit. Nejedná se tedy o nově uváděné skutečnosti, ale o totožné důvody, které žalobce uplatnil již v předcházejícím řízení. Protože žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění a z úřední činnosti žalovaného nebyly takové skutečnosti známy, shledalo ministerstvo žádost jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) a řízení rozhodnutím zastavilo podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od března roku 2019, případně od doby ukončení řízení na Nejvyšším správním soudu, tedy od prosince roku 2019, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z použitých informačních zdrojů vyplývá, že situace v zemi původu nemá přímý vztah k žalobcem tvrzeným důvodům žádosti, ani případnému ohrožení v případě jeho návratu do vlasti.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

8. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
9. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
10. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přijatelnou.*
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
12. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“*
13. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č. j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“

14. Obdobně v rozsudku ze dne 27. 6. 2019 č. j. 6 Azs 15/2019-27 Nejvyšší správní soud shledal, že: „Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předchozím řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména o změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65).“
15. Žalobce svou žádost podanou dne 25. 10. 2018 založil na tom, že by zde rád získal nějaký typ pobytu, aby zde mohl pokračovat ve svém životě a v práci, když ztratil pobytové oprávnění kvůli předložení falešného osvědčení o znalosti českého jazyka, v pohovoru uvedl, že v případě návratu do vlasti by neměl práci, bydlení. Rodina by mu nepomohla, neboť jejich dům je velmi malý. O žádosti žalovaný rozhodl dne 12. 3. 2019 tak, že mezinárodní ochranu neudělil, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Městským soudem rozsudkem č. j. 16 Az 16/2019-18 ze dne 1. 10. 2019 a kasační stížnost byla odmítnuta usnesením č. j. 2 Azs 300/2019-18 ze dne 18. 12. 2019. V žádosti podané dne 15. 1. 2020 pak uvedl, že se do Vietnamu nechce vrátit, nebude tam mít kde bydlet, ani práci. Ve smyslu shora citované judikatury je zřejmé, že nejde o případ, kdy by se objevily nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit v předchozím řízení.
16. Žalovaný se v souladu s ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu zabýval posouzením, zda opakovaná žádost splňuje podmínky přípustnosti, tedy zda žádost samotná obsahuje či zda se objevily nové skutečnosti či zjištění, které v minulém řízení posuzovány nebyly a které buď svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma (§ 14a). Správně vyhodnotil, že snaha o legalizaci pobytu v ČR a neochota k návratu do vlasti z důvodu nedostatečného zázemí a související okolnosti již byly v předchozím správním řízení řešeny, průběh tohoto správního řízení byl rovněž soudně přezkoumán, z tohoto důvodu se nemohou stát podkladem pro opakované věcné posouzení žádosti.
17. Pokud žalobce namítal, že odůvodnění je zmatečné a nevyplývá z něho, ke kterému vyjádření žalobce správní orgán přihlížel a do jaké míry se kterým z nich zabýval, soud se s tímto hodnocením neztotožňuje. Žalovaný přehledně vymezil mantinely dané právní úpravou a následně hodnotil, zda jde o žádost přípustnou, kdy shrnul důvody uváděné žalobcem v první i další žádosti, tyto pak porovnal (viz strana 3 napadeného rozhodnutí) a uzavřel, že žalobce žádné nové skutečnosti neuvádí. Žalovaný též vyšel z aktuálních zpráv o zemi původu žalobce a neshledal v tomto směru žádné relevantní změny (tyto ani nebyly žalobcem tvrzeny). Žalovaný zde postupoval správně, neboť v případě opakované žádosti je správní orgán povinen zabývat se též otázkou, zda v žadatelově vlasti došlo k podstatným změnám, které by mohly zakládat důvodnost jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a to i když žadatel takové okolnosti sám od sebe

netvrdí. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-26.

18. Žalobce v žalobě též podrobně rozebral právní úpravu a judikaturu k § 11a zákona o azylu, zdůraznil, že žalovaný byl povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění. Nikde v žalobě však není tvrzeno, co tedy těmi novými relevantními skutečnostmi je. Takové skutečnosti žalobce neuvedl ani v druhé žádosti o mezinárodní ochranu, ani je netvrdí v žalobě. Soud nespatřuje v projednávané věci ani rozpor s žalobcem citovanou judikaturou. Odkazoval-li žalobce na usnesení č. j. 3 Azs 29/2010-63, zde Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že: *„Za nové skutečnosti nebo zjištění je ve smyslu směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným z hlediska dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.“*
19. K námitce, že se žalovaný se měl zabývat i otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud konstatuje, že z tohoto hlediska již byla posuzována předchozí žádost žalobce, zároveň žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti (a neuvádí je ani v žalobě), proto žalovaný postupoval správně, pokud se opětovně meritorně věci nezabýval. Obdobné závěry platí i pro posuzování žádosti z hlediska důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.
20. Ohledně požadavků na dostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany [...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
21. K námitce libovůle a zneužití správního uvážení, soud konstatuje, že správní uvážení má svou roli v případě aplikace ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k aplikaci daného ustanovení v usnesení ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27 uvedl, že: *„...se jedná o ustanovení upravující diskreční pravomoc žalovaného, který „může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou“.* Nejvyšší správní soud zde považoval za podstatné, že žalovaný zkoumal a vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, které musely být zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené stěžovatelem a které mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Z daného rozhodnutí vyplývá, že správní organ nemusí za každých okolností v souvislosti s rozhodováním o opakované žádosti o mezinárodní ochranu explicitně uvést, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

shledal naplnění podmínek § 11a odst. 4 zákona o azylu. Žalobce konečně ani žádné konkrétní důvody zvláštního zřetele hodné netvrdil ani v řízení před správním orgánem, ani v žalobě.

22. K obecným námitkám žalobce (nedostatečně zjištěný skutkový stav, nedostatečné podklady pro rozhodnutí, nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní závěry, zkrácení práv žalobce) soud konstatuje, že nepředstavují řádný žalobní bod (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Skutečnost, že žalobci nebylo vyhověno, bez dalšího neznamená, že by žalovaný konal nezákonně či na základě své libovůle, konkrétní pochybení žalovaného v tomto ohledu žalobce nespecifikuje.
23. Lze shrnout, že žalobou napadené rozhodnutí dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jak jsou specifikovány ve shora uvedené judikatuře, žalovaný též v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, které rovněž řádně odůvodnil. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. prosince 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.